

*Thiên Thượng bạch ngọc kinh
Thập nhị lâu Ngũ Thành
Tiên nhân phủ ngã đỉnh
Kết phát thụ trường sinh.*

*Kinh thành bạch ngọc trên trời
Mười hai tòa lâu ở Ngũ Thành
Tiên ông đặt tay lên đầu mình
Cắt tóc dạy thuật sống đời.*

Chương 1

Khách Sạn Phong Vân

Hoàng hôn.

Con đường đá bồng có chín gã quái nhân xuất hiện, người nào cũng mặc áo chên bằng gai màu vàng, tai trái đeo một cái vòng vàng lớn bằng miệng chén, đầu tóc rối bù xù nhuộm đỏ như lửa xỏa xuống hai bên vai. Chín người ấy có cao có thấp, có già có trẻ, dung mạo tuy không giống nhau, nhưng nét mặt đều cứng đờ không có tí biểu tình như một xác chết, đi đường vai không nhúc nhích, đầu gối không cong, như cương thi vậy.

Bọn họ đi chậm chậm qua con đường lát đá dài, chỉ cần đến chỗ nào là chỗ đó tiếng động bỗng ngưng bật đi, ngay cả tiếng khóc của mấy đứa nhỏ cũng vì sợ quá mà im bật lại. Cuối con đường, có một cột cờ cao ba trượng, treo bốn cái đèn lồng lớn.

Đèn lồng màu đỏ tươi, nét chữ đậm đen !

Phong Vân Khách Sạn.

Chín gã quái nhân tóc đỏ bước đến trước cửa khách sạn, bèn dừng lại, người ở đằng trước lấy cái vòng trên tai xuống, vung tay một cái, xẹt, vòng vàng dính cứng vào bức tường đá bên cạnh cánh cửa lớn đen xì.

Lửa bắn tung toé ra tứ phía, vòng vàng cắm sâu vào trong đá.

Gã thứ hai đưa tay trái ra cầm lấy một búi tóc đỏ, bàn tay phải vung lên chém một cái, như lấy dao chém.

Gã lấy bó tóc mới bị bàn tay chém đứt ra treo vào trên vòng vàng, chín người lại tiếp tục đi về phía trước.

Lọn tóc đỏ như lửa bay phần phật trong gió, nhưng chín người này đã biến mất vào trong bóng trời chiều u ám.

Chính ngay trong lúc đó, tám con kiện mã chạy nước kiệu lại, vó ngựa dẫm trên con đường đá như mưa lớn đập vào song cửa, như trống trận đang đánh lên dồn dập.

Kỵ sĩ trên ngựa một màu áo xanh, vải xanh bọc đầu, chân mang giày ban tiêm tửu, ống quần túm lại, người nào người nấy thần tình kiêu hãnh, tay chân nhanh nhẹn.

Tám con ngựa chạy đến trước khách sạn Phong Vân, tám người đồng thời vung tay lên !

Ánh đao lóe sáng lên như ánh chớp, lại nghe soạt một tiếng, cột cờ to như cái chén cối, đã có thêm tám thanh cương đao sáng quắc dính trên đó.

Cán đao đang còn không ngớt dao động, tua vải hồng trên cán đao bay lên phần phật.

Tám con ngựa đã chạy đi mất dạng.

Bóng chiều càng dày đặc, trên con đường đá lại có tiếng vó ngựa vang lên, phảng phất còn gấp rút còn dồn dập hơn cả tám con ngựa vừa rồi.

Nhưng chỉ có một con ngựa chạy lại.

Một con bạch mã trắng từ đầu đến đuôi, không thấy có lẫn lộn màu sắc tạp nhạp nào khác, chạy đến trước cửa khách sạn, bỗng hí dài một tiếng, chồm hai chân trước lên.

Mọi người bấy giờ mới thấy rõ kỵ sĩ trên mình ngựa là một gã đại hán râu ria xồm xoàm, mình trần trùng trục đen xì bóng loáng như sắt.

Gã đại hán thu cương, kéo ngựa lại, thấy bó tóc đỏ trên vòng vàng, rồi thấy tám cây đao trên cột cờ, bỗng cười nhạt lên một tiếng, nhảy xuống ngựa, tay phải tay trái nắm lấy hai vó ngựa. Chỉ nghe y thổ khí dương thanh, gầm lên một tiếng như sấm nổ, nhắc nguyên thân hình con ngựa lên, đặt ở trên thềm.

Con bạch mã lại hí dài lên một tiếng, bồm ngựa phát phơ, bốn vó đứng dính vào trên thềm, không một chút động dậy.

Gã đại hán râu xồm ngẩng mặt lên trời cười dài, sải bước đi một hơi, thoáng chốc đã biến mất không còn thấy đâu, chỉ còn con bạch mã đứng chơ vơ một mình trong gió tây, trông càng có vẻ ngụy dị không sao tả được.

Trên con đường đá, không còn thấy bóng ai, nhà người nào người nấy đều đã đóng cửa kín mít.

Trong khách sạn Phong Vân cũng yên lặng không có tiếng người, những người khách đang ở trong khách sạn, thấy cái vòng vàng, tám thanh đao đã mau mau trốn ra cửa sau.

Con bạch mã vẫn còn đứng trơ trơ ra đó trong gió tây, như một tượng đá.

Bấy giờ trên con đường đá yên tĩnh, bỗng có một văn sĩ trung niên mặc áo xanh quần trắng, gương mặt ốm yếu thanh tú, ung dung bước lại, thần tình ra vẻ nhàn nhã, nhưng cặp mắt lại loang loáng sáng rực.

Y chấp hai tay sau lưng, đi ung dung lại trước cửa khách sạn, ngẩng đầu lên nhìn một cái, rồi thở dài:

- Hảo mã ! Đúng là hảo mã, tiếc là chủ nhân vô tình, tội tình cho mi.

Bàn tay đang chấp sau lưng của y bỗng vung lên, ống tay phát phờ, cuộn một cơn gió lốc.

Bạch mã giật mình, lại hí lên một tiếng dài, nhảy từ trên thêm xuống.

Người văn sĩ trung niên hai tay đưa ra, gác vào bụng ngựa, con ngựa đó đã được đặt xuống trên mặt đất thật nhẹ nhàng, y nói:

- Về đem chủ nhân mi lại đây, có bạn tốt đang chờ y đó.

Bạch mã hình như cũng hiểu ý người, lập tức tung bốn vó, chạy như bay đi mất dạng.

Văn sĩ trung niên thuận tay ngắt vòng vàng trên tường bên cạnh cửa xuống, bước vào khách sạn, y vỗ vào cột cờ một cái, tám thanh đao lập tức đồng thời rút hết xuống đất.

Ống tay áo của văn sĩ trung niên lại cuộn lên, tám thanh đao đã lọt vào trong ống tay, y trầm giọng nói:

- Chưởng kỳ đâu rồi ?

Trong khách sạn bỗng có một cái bóng nhỏ thó vọt ra, bò lên cột cờ như một con vượn, trong chớp mắt đã lên tới tận đầu.

Trên cột cờ lập tức có một lá cờ lớn tung bay trong gió.

Trên lá cờ màu trắng như tuyết, có thêu một con rồng màu đen đang nhe răng múa vuốt, phảng phất như sắp đột mây bay đi mất !

oOo

Đêm.

Không có trăng sao, mây u ám, gió thổi mạnh.

Nhưng trong sân, đèn đuốc đang cháy sáng rực, còn có một bàn rượu được bày ra.

Văn sĩ trung niên đang cất tiếng ngâm nga nho nhỏ, vừa ngâm vừa uống, y bỗng đưa ly rượu lên, hướng về một cây dung lớn ngoài sân, cười cười nói:

- Lâu nay đã nghe tiếng Miêu bang chủ tửu lượng như sông biển, đã đến rồi, sao còn không vào uống với nhau một ly ?

Trong tàng cây dung, lập tức có tiếng cười quái dị như chim cú vang lên, một cái bóng xẹt như tên lại, rớt xuống đất, nhẹ nhàng như một miếng bông gòn.

Người này mũi sư tử, miệng rộng, cả đầu tóc đỏ rực, bên tai có đeo ba cái vòng vàng, người vừa hạ xuống đất, vòng vàng không ngớt chạm nhau kêu tinh tang lên một trận, y chính là tổng thủ lãnh của Xích Phát bang, Hỏa Diễm Thần Miêu Thiên Thiên.

Ánh mắt của y hình như cũng đang thiêu đốt như lửa, y nhìn chăm chú vào văn sĩ trung niên, trầm giọng hỏi:

- Các hạ có phải là Công Tôn đường chủ của Thanh Long Hội ?

Văn sĩ trung niên đứng bật dậy, ôm quyền nói:

- Tại hạ là Công Tôn Tĩnh.

Tiếng cười như chim cú của Miêu Thiên Thiên lại vang lên, y cười lớn nói:

- Quả thật không hổ là nhân vật có hạng trong Thanh Long Hội, nhãn lực quả nhiên phi thường.

Bỗng nghe có tiếng vó ngựa vang lên, như mưa rào không ngớt dồn dập chạy ào lại.

Cặp lông mày rậm đỏ như lửa của Miêu Thiên Thiên chau lại một cái, y nói:

- Tiểu Trương Tam cũng đến, hấn không chậm tí nào.

Vó ngựa bỗng ngưng bật, một người đang cười sang sảng nói:

- Lão đại Thanh Long Hội ước hẹn, trong giang hồ có ai còn dám chậm trễ ?

Tiếng cười không ngớt vang lên, một người nhảy qua tường vào, bộ áo chên một màu trắng như tuyết, đặc biệt còn để hở ngực ra, lộ một bộ ngực vạm vỡ rắn chắc, nhưng còn trắng trẻo hơn cả áo quần.

Miêu Thiên Thiên đưa ngón tay cái lên, cười ha hả nói:

- Bạch Mã Tiểu Trương Tam giỏi thật, mấy năm không gặp, sao người càng lúc càng trẻ trung ra, càng lúc càng đẹp trai, lão Miêu ta đây mà có con gái, nhất định sẽ chọn người làm rể.

Bạch Mã Tiểu Trương Tam hững hờ nói:

- Người mà có con gái, cũng chẳng có ai dám đụng vào.

Miêu Thiên Thiên trờng mắt hỏi:

- Tại sao ?

Bạch Mã Trương Tam nói:

- Tôn dung các hạ như vậy, sinh con gái ra nhất định cũng không đẹp đến đâu.

Miêu Thiên Thiên trờng mắt nhìn y, trờng cả nửa ngày mới nói:

- Hôm nay chúng ta lại đây mua bán, có muốn đánh nhau cũng cần gì phải gấp
lắm.

Bạch Mã Trương Tam hỏi:

- Còn muốn uống rượu thì sao ?

Miêu Thiên Thiên cười lớn nói:

- Chuyện đó thì càng gấp càng tốt, lại đây, huynh đệ mình uống ba ly kính Công
Tôn đường chủ trước nào.

Công Tôn Tĩnh cười cười nói:

- Tại hạ tửu lượng không khá, chi bằng để tại hạ kính ba vị trước một ly.

Miêu Thiên Thiên chau mày hỏi:

- Ba vị ?

Bỗng nghe mái ngói đối diện có người cười nói:

- Hà Đông Xích Phát, Hà Tây Bạch Mã đều đã lại rồi, Triệu mỗ làm sao dám
chậm trễ ?

Miêu Thiên Thiên hỏi:

- Thái Hành Triệu Nhất Dao ?

Y chẳng cần phải đợi người ta trả lời.

Y đã thấy một thanh đao sáng rực như tuyết, một thanh khoái đao ! Không có vỏ.

Thanh đao sáng như tuyết đang cắm vào dây thắt lưng màu đỏ của y.

Áo xanh, khăn bọc đầu xanh, dây thắt lưng đỏ còn hơn cả đầu tóc của Miêu
Thiên Thiên, tấu xảo đi đôi với thanh đao.

Ánh mắt của Công Tôn Tĩnh giống như thanh đao của y, lướt qua vẻ mặt của bọn
họ, y chậm chậm nói:

- Thanh Long Hội gửi ra mười hai tấm thiệp mời, đêm nay chỉ có ba vị lại, còn
chín vị kia không lẽ không lại sao ?

Triệu Nhất Dao nói:

- Hay, hỏi thật mau mắn.

Công Tôn Tĩnh nói:

- Ba vị không nề ngàn dặm lại đây, dĩ nhiên không phải để nghe những lời dư thừa.

Triệu Nhất Dao nói:

- Đúng là như vậy.

Miêu Thiên Thiên cười hung dữ nói:

- Chín vị kia, ít nhất cũng có ba vị sẽ không đến đâu.

Triệu Nhất Dao nói:

- Sáu vị.

Miêu Thiên Thiên nói:

- Thanh Trúc bang, Thiết Hoàn môn và người Lý gia lai ở Thái Nguyên ta đã dàn xếp xong rồi.

Triệu Nhất Dao nói:

- Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, Trường Giang thủy lộ, và Quan Gia Quyền ở Thần Châu, ba vị bằng hữu ấy mắc bệnh giữa đường, đầu đau như muốn nứt ra, vì vậy ...

Miêu Thiên Thiên hỏi:

- Vì vậy làm sao ?

Triệu Nhất Dao nói:

- Đầu của bọn họ bây giờ đã hết nhức rồi.

Miêu Thiên Thiên hỏi:

- Ai trị khỏi bệnh của họ ?

Triệu Nhất Dao nói:

- Ta đây.

Miêu Thiên Thiên hỏi:

- Trị cách nào ?

Triệu Nhất Dao nói:

- Ta chém đầu của họ.

Y hững hờ nói tiếp:

- Bất cứ đầu của ai, bị chém rớt ra rồi, đều không nhức nữa.

Miêu Thiên Thiên cười lớn nói:

- Phương pháp hay quá, thật đã khoái.

Bạch Mã Trương Tam bỗng nói:

- Hai vị tiền bối ở Vạn Trúc sơn trang và Phi Ngư Đường, e cũng không lại được.

Miêu Thiên Thiên nói:

- Sao ?

Bạch Mã Trương Tam nói:

- Bọn họ đều đã ngủ rồi, không những vậy còn ngủ rất ngon.

Miêu Thiên Thiên cười lớn nói:

- Tuyệt diệu, nằm chỗ đó ngủ không những mát mẻ, mà nhất định còn không bị ai lay tỉnh.

Bạch Mã Trương Tam hững hờ nói:

- Trước giờ ta chiếu cố các vị tiền bối võ lâm rất chu đáo.

Triệu Nhất Dao nói:

- Người nên lại, chắc là đã lại hết rồi, nhưng không biết hàng hóa của Thanh Long Hội để đâu ?

Công Tôn Tĩnh mỉm cười nói:

- Hay, hỏi thật mau mắn.

Triệu Nhất Dao nói:

- Đường chủ đặc biệt mời chúng tôi lại, dĩ nhiên là không phải để nghe những lời dư thừa.

Công Tôn Tĩnh chậm chậm gật gật đầu nói:

- Đúng là như vậy.

Triệu Nhất Dao nói:

- Có phải đường chủ muốn nghe thử giá tiền của chúng tôi trước đã ?

Công Tôn Tĩnh nói:

- Hiện tại còn chưa gấp lắm.

Triệu Nhất Dao hỏi:

- Còn chờ gì nữa ?

Công Tôn Tĩnh nói:

- Những hàng hóa đó, chúng tôi có được không phải dễ dàng, đại khái hy vọng có nhiều người trả giá một chút, thì giá tiền mới cao lên được.

Miêu Thiên Thiên trừng mắt hỏi:

- Đường chủ còn phải chờ người nào nữa ?

Công Tôn Tĩnh nói:

- Đừng quên bản đường chủ có mời thêm chín vị, mà các hạ chỉ dàn xếp có tám vị.

Miêu Thiên Thiên hỏi:

- Còn người còn lại là ai ?

Công Tôn Tĩnh cười cười nói:

- Là một người không đau đầu, cũng không ngủ say.

Miêu Thiên Thiên cười nhạt nói:

- Nói thật, những hàng hóa đó, Xích Phát bang đã nhất định phải được, bất kể có thêm người nào, cũng vô dụng thôi.

Bạch Mã Trương Tam cười nhạt nói:

- Thanh Long Hội làm ăn trước giờ rất công bằng, chỉ cần Xích Phát bang bỏ giá tiền cao, hàng hóa tự nhiên là của Xích Phát bang.

Miêu Thiên Thiên gằn giọng hỏi:

- Người cũng muốn lại tranh với ta sao ?

Bạch Mã Trương Tam nói:

- Nếu không ta lại đây làm gì ?

Miêu Thiên Thiên bỗng đứng bật dậy, trừng mắt nhìn y, vòng vàng trên trái tai không ngớt kêu lên tinh tang thật nhộn nhịp.

Bỗng nghe có tiếng xe chạy ngựa hí, một cỗ xe lớn hoa lệ có sáu con ngựa kéo ngừng lại trước cửa, bốn gã đại hán lực lưỡng vạm vỡ nhảy phăng xuống xe, khom lưng kéo cửa xe ra.

Một hồi thật lâu, mới có một người mặt mày trắng trẻo không có râu, mập mạp phì nộn, thở phò phò bước trong xe ra, còn chưa đi được ba bước, đã mệt muốn thở ồ ồ như trâu.

Sau lưng y còn có một người mặc áo đen vừa cao vừa ốm, như cái bóng theo sát một bên, gương mặt vàng khè, cặp mắt sâu lõm vào, như một con ma bệnh, nhưng bước chân lại rất nhẹ nhàng lạnh lẹn. Lưng y đeo một cặp gì đó lấp lánh màu bạc, nhìn kỹ thì ra đó là cặp Cô Hình Kiếm.

Cái thứ binh khí ngoại môn đó, không những khó luyện, mà còn chế tạo rất khó khăn, trong giang hồ những người sử dụng thứ binh khí này không nhiều lắm, sử dụng được thứ binh khí này, mười người đã có chín là cao thủ.

Miêu Thiên Thiên, Triệu Nhất Dao, Bạch Mã Trương Tam, ba cặp mắt sắc bén lập tức nhìn chăm chăm vào cặp Cô Hình Kiếm.

Bạch Mã Trương Tam chau mày, trầm giọng hỏi:

- Người này là ai ?

Công Tôn Tĩnh nói:

- Châu Đại Thiểu của Vạn Kim Đường ở Tô Châu.

Bạch Mã Trương Tam hỏi:

- Bảo tiêu của y đâu ?

Công Tôn Tĩnh mỉm cười nói:

- Chỉ sợ là một kẻ bảo tiêu.

Bạch Mã Trương Tam trầm ngâm một lúc, bỗng quay lại Triệu Nhất Dao hỏi:

- Không phải y từ hướng của người lại sao ?

Triệu Nhất Dao nói:

- Hình như là vậy.

Bạch Mã Trương Tam hỏi:

- Sao y không bị nhức đầu gì cả vậy ?

Triệu Nhất Dao nói:

- Y có bị nhức đầu, ta cũng trị không nổi.

Bạch Mã Trương Tam hỏi:

- Tại sao ?

Triệu Nhất Dao hững hờ nói:

- Đầu của y lớn quá.

Châu Đại Thiểu đã ngồi xuống ghế, nhưng vẫn còn không ngớt lau mồ hôi, thở hổn hển.

Y đi cộng tất cả cũng chỉ có ba chục bước, mà xem ra như đã leo qua bảy tám trái núi vậy.

Gã mặc áo đen vẫn còn như chiếc bóng đứng phía sau y, không rời một bước, đôi bàn tay xương xẩu như vuốt chim ưng, cũng không lúc nào rời khỏi cặp Cô Hình Kiếm đeo bên hông.

Cặp mắt sâu hững vào của y toát ra vẻ gì như trêu chọc, phảng phất như đang giễu cợt đám người trước mặt, tại sao lại bỏ phí công sức lại đây làm gì.

Cây đèn lồng của khách sạn Phong Vân đang đong đưa trước gió, những cái vòng vàng trên tai Miêu Thiên Thiên còn đang kêu tinh tang không ngừng.

Bạch Mã Trương Tam tựa hồ cảm thấy phát ớn lạnh lên, len lén kéo vạt áo hở ngực vào một chút.

Triệu Nhất Dao thì đang nhìn ly rượu trên bàn ra chiều trầm tư, trong lòng phảng phất đang có vấn đề gì đó trọng đại cần có y đi giải quyết.

Không một ai nói gì, bởi vì mọi người mỗi bên đều có đầy cảm giác thù địch.

Công Tôn Tĩnh hiển nhiên rất khoái bọn họ thù địch với nhau, y thở phào ra một hơi dài, mỉm cười nói:

- Bốn vị trước giờ chưa từng quen biết nhau, nhưng chắc đã từng nghe tiếng nhau, không cần đến tôi phải giới thiệu.

Miêu Thiên Thiên nói:

- Đúng là không cần.

Bạch Mã Trương Tam nói:

- Chúng ta vốn không phải lại đây kết bạn.

Miêu Thiên Thiên nhìn xéo qua y một hồi nói:

- Dù vốn là bạn bè, vì những thứ hàng hóa này, cũng chẳng bạn bè gì cả.

Bạch Mã Trương Tam cười nhạt một tiếng nói:

- Miêu bang chủ trước giờ là người hiểu biết chuyện.

Miêu Thiên Thiên cũng cười nhạt lên hai tiếng nói:

- Bây giờ ai cũng đã tới đầy đủ, hàng đâu ?

Công Tôn Tĩnh nói:

- Dĩ nhiên là có hàng, chỉ bất quá ...

Miêu Thiên Thiên hỏi:

- Chỉ bất quá làm sao ?

Công Tôn Tĩnh nói:

- Thanh Long Hội làm ăn, trước giờ rất có quy củ, không gian lận, giao dịch tiền mặt hẳn hoi.

Miêu Thiên Thiên nói:

- Tốt !

Y vỗ tay một cái, chín gã quái nhân tóc đỏ mặc áo gai bỗng từ trong bóng tối hiện ra, mỗi người cầm trong tay một cái túi gai, trọng lượng hiển nhiên không nhẹ chút nào.

Bấy giờ, trước cửa đã có tiếng bước chân nặng nề vọng vào, gã đại hán râu ria hai tay nâng một cái rương lớn, đi từng bước một vào, bắp thịt màu đen rắn chắc như thép nổi lên cuộn cuộn, mỗi một bước tiến vào, là mặt đất lập tức hiện ra một dấu chân sâu hoắm.

Công Tôn Tĩnh mỉm cười nói:

- Kim hoàn bát tường, Bạch mã khiếu phong, tại hạ vừa thấy, là đã biết Xích Phát Cửu Kiệt, và Kim Cương Lực Sĩ đều đã đến cả.

Bạch Mã Trương Tam nói:

- Đừng quên còn có Cấp Phong Bát Dao nữa.

Triệu Nhất Dao rút cuộc ngẩng đầu lên cười một tiếng, nói:

- Hà Đông Xích Phát, Hà Tây Bạch Mã, đều là thế lực lớn lao của cải giàu có, Thái Hành khoái đao làm sao dám tranh giành, thứ đồ hàng hóa này, anh em chúng tôi coi như bỏ qua.

Miêu Thiên Thiên ngẩng đầu lên lên cười như điên cuồng nói:

- Tốt, Triệu lão đại mới là người hiểu chuyện.

Tiếng cười của y bỗng ngưng bật lại, ánh mắt như ngọn lửa của y đang nhìn dính vào Châu Đại Thiếu, trầm giọng nói:

- Nhưng không biết thiếu chủ nhân của Vạn Kim Đường có ý kiến gì ?

Châu Đại Thiếu cũng đã hết thở dốc, y đang chăm chú nhìn bàn tay của mình, làm như một chàng trai mới lớn đang ngắm bàn tay của người yêu vậy.

Nhưng y vẫn hồi đáp câu hỏi của Miêu Thiên Thiên, y hỏi ngược lại:

- Ông đang hỏi ý tôi ra sao ?

Miêu Thiên Thiên nói:

- Hừ.

Châu Đại Thiếu nói:

- Tôi không có ý kiến gì cả, trước giờ tôi lười động cân não lắm.

Gương mặt của Miêu Thiên Thiên đã lộ vẻ giận dữ, y hỏi:

- Không có ý kiến ? Có tiền hay không ?

Châu Đại Thiếu nói:

- Có.

Miêu Thiên Thiên hỏi:

- Đem bao nhiêu ?

Châu Đại Thiếu nói:

- Ông muốn xem thử ?

Miêu Thiên Thiên nói:

- Nơi đây trước giờ vẫn giao dịch buôn bán bằng tiền mặt.

Châu Đại Thiếu nói:

- Ông đã thấy rồi mà.

Miêu Thiên Thiên hỏi:

- Ở đâu ?

Châu Đại Thiếu nói:

- Lời tôi nói ra là tiền mặt.

Gương mặt của Miêu Thiên Thiên sa sầm xuống, y hỏi:

- Nếu vậy, người nói bao nhiêu là giá bao nhiêu ?

Châu Đại Thiếu nói:

- Đúng vậy.

Miêu Thiên Thiên hỏi:

- Nếu ta trả mười vạn, người sẽ trả mười vạn một trăm ?

Châu Đại Thiếu nói:

- Ông quả thật là người hiểu chuyện.

Ánh mắt của Miêu Thiên Thiên bỗng chuyển qua cây kiếm Cô Hình.

Chín gã tóc đỏ áo gai đã di chuyển thân hình, bao vây lấy Châu Đại Thiếu.

Châu Đại Thiếu vẫn còn đang nhìn hai bàn tay của mình chăm chú, làm như trên đời này, trừ hai bàn tay đó ra, không còn thứ gì đáng cho y nhìn nữa.

Bỗng nghe tinh lên một tiếng, vòng vàng chạm vào nhau, bàn tay của Miêu Thiên Thiên đã chụp tới thanh Cô Hình Kiếm, y xuất thủ vừa nhanh vừa chính xác.

Y không ngờ tới rằng có đôi bàn tay còn nhanh hơn cả của y, đôi bàn tay mập mập bảo dưỡng rất kỹ càng.

Bàn tay của y còn chưa đụng tới thanh Cô Hình Kiếm, đôi bàn tay đó bỗng nhiên ngắt vòng vàng trên tay y xuống.

Vòng vàng đụng nhau lại tinh lên một tiếng nữa.

Miêu Thiên Thiên tung người lên lộn ngược lại, thoái lui hai trượng.

Người áo đen vẫn như chiếc bóng sau lưng của Châu Đại Thiếu, không một tí cử động.

Châu Đại Thiếu vẫn còn nhìn bàn tay mình chăm chú, chỉ bất quá bàn tay y bây giờ lại thêm một cái vòng vàng sờ sờ ra đó.

Bạch Mã Trương Tam cũng biến sắc mặt.

Triệu Nhất Dao nhìn ly rượu trước mặt, bỗng thở nhẹ ra một hơi nói:

- Người đã hiểu ý ta chưa ?

Bạch Mã Trương Tam hỏi:

- Hiểu ý gì ?

Triệu Nhất Dao nói:

- Cho dù y có đau đầu, ta trị cũng không nổi.

Bạch Mã Trương Tam cũng nhin không nổi thở nhẹ một hơi, lẩm bẩm nói:

- Đúng vậy, cái đầu của y lớn quá.

Gương mặt của Công Tôn Tĩnh lại hiện ra một nụ cười, y chậm chậm nói:

- Mọi người đã đem tiền mặt ra đó, hiện tại chúng ta hãy đi xem hàng hóa thôi.

Cặp mắt của Miêu Thiên Thiên đầy những tia máu đỏ, y trừng mắt nhìn Châu Đại Thiếu.

Châu Đại Thiếu thản nhiên nói:

- Đúng vậy, đi coi hàng hóa trước cái đã, không chừng tôi còn chưa chắc đã chịu mua gì cả.

Y đặt cái vòng vàng trong tay xuống bàn, rút một cái khăn tay trắng như tuyết ra, lau đi lau lại bàn tay, rồi mới chậm chậm đứng dậy nói:

- Mời, xin dẫn đường giùm.

Công Tôn Tĩnh nói:

- Mời, xin mời theo tôi.

Y đi trước tiên, đi tới khách sạn, Châu Đại Thiếu chậm chậm theo sau, phảng phất đang bắt đầu lại thở phì phò.

Người mặc áo đen vẫn theo y không rời một bước, hiện tại Bạch Mã Trương Tam đã hiểu ra tại sao ánh mắt của y lộ vẻ giễu cợt một cách kỳ lạ.

Y chẳng phải giễu cợt gì ai khác, ngoài chính y.

Bởi vì chỉ có mình y biết, người y đang bảo vệ, chẳng cần gì đến y bảo vệ cho mình.

oOo

Miêu Thiên Thiên đi sau cùng, trong tay y đang nắm chặt đôi vòng vàng, mu bàn tay y đang nổi gân lên.

Đáng lý ra y không nên lại, nhưng y không lại không được.

Những thứ hàng hóa ấy như có sức hút thật kỳ quái, hút từng bước chân y lại. Chưa đến lúc khẩn yếu tối hậu, y còn chưa chịu bỏ qua bất kỳ cơ hội gì.

Thềm đá vốn đang đi lên, bây giờ bỗng nhiên lại đi xuống, lộ ra một cái địa đạo âm u.

Cửa vào địa đạo có hai người đứng đó như pho tượng đá, sau đó, cứ mỗi mười mấy bước, lại có hai người như vậy đứng đó, gương mặt âm trầm như bức tường đá vậy.

Trên tường đá khắc một con rồng màu xanh đang nhe răng múa vuốt.

Nghe nói Thanh Long Hội có ba trăm sáu mươi lăm phân đà bí mật, nơi đây chắc chắn là một phân đà trong đó.

Tận đầu địa đạo, còn có một cái cửa sắt rất dày chắn đó.

Công Tôn Tĩnh mò mẫm trong người, lấy ra một xâu chìa khóa, lấy ba chìa trong đó mở ra ba ổ khóa, hai người đứng phòng thủ cửa sắt mới mở cửa ra.

Nhưng cái cửa sắt đó còn chưa phải là cửa cuối cùng.

Công Tôn Tĩnh lộ một nụ cười trên mặt, nói:

- Tôi biết rất nhiều người có thể vào được nơi đây, những người phòng thủ nơi đây không phải là khó khăn gì để đối phó, nhưng bất kỳ ai vào được chỗ này, muốn tiến thêm về phía trước cũng rất khó.

Châu Đại Thiếu nói:

- Tại sao ?

Công Tôn Tĩnh nói:

- Từ nơi đây trở đi, đến phiến đá ở trước mặt, tổng cộng có ba mươi đạo cơ quan mai phục, tôi có thể bảo đảm, trên đời này người xông qua được ba mươi thứ cơ quan này, không có quá bảy người ...

Công Tôn Tĩnh cười càng ôn hòa lễ độ:

- Các ông có muốn lại thử không ?

Châu Đại Thiếu nói:

- Sau này không chừng tôi sẽ lại thử xem, nhưng bây giờ thì không được.

Công Tôn Tĩnh hỏi:

- Tại sao ?

Châu Đại Thiếu nói:

- Bởi vì bây giờ tôi sống đang thoải mái lắm.

Từ cửa sắt tới phiến đá thật ra cũng không xa lắm, nhưng nghe Công Tôn Tĩnh nói rồi, con đường đó hình như lập tức dài thêm gấp mười lần.

Cửa đá càng nặng nề hơn.

Công Tôn Tĩnh lại lấy ba cái chìa khóa khác mở cửa ra.

Trong cái cửa đá dày hai thước đó, là một gian phòng đá mỗi bề chín thước.

Trong phòng u ám lạnh lẽo, phẳng phất như ở chính giữa phần mộ của các bậc đế vương thời xưa.

Cái chỗ đáng lý sẽ để quan tài, bây giờ có để một cái rương sắt lớn khổng lồ.

Mở cái rương sắt ra, dĩ nhiên còn phải cần thêm ba cái chìa khóa. Nhưng ba cái chìa khóa ấy vẫn còn chưa phải là ba chìa cuối cùng, bởi vì trong cái rương lớn ấy, còn có một cái rương nhỏ.

Châu Đại Thiếu lại thở ra, nói:

- Chỉ có bao nhiêu chuyện phòng thủ ấy thôi, chúng ta cũng nên phải bỏ ra thêm chút giá tiền mới phải.

Công Tôn Tĩnh mỉm cười nói:

- Châu Đại Thiếu quả thật là một người hiểu chuyện.

Y nâng cái rương nhỏ lên, mở nắp ra.

Nụ cười ôn hòa dễ thương của y bỗng nhiên không còn thấy trên gương mặt, biểu tình trên đó làm như mới bị người ta bỏ vào trong miệng một trái thị bị thú.

Cái rương nhỏ trống không, ngoại trừ một miếng giấy.

Trên giấy có đề chín chữ:

- Cám ơn người, người thật là người tốt bụng.

oOo

Căn phòng đá âm u và lạnh lẽo, Công Tôn Tĩnh đã bắt đầu đổ mồ hôi, từng giọt từng giọt như hạt đậu chảy tong tong xuống gương mặt trắng bệch của y.

Châu Đại Thiếu nhìn y, ánh mắt ôn nhu như nhìn chính đôi bàn tay của mình. Y dụi dụi nói:

- Ông nhất định là biết.

Công Tôn Tĩnh nói:

- Biết ... biết chuyện gì ?

Châu Đại Thiếu nói:

- Biết người nào đang cảm ơn ông.

Công Tôn Tĩnh nắm chặt tay lại, y bỗng quay người xông ra khỏi phòng.

Châu Đại Thiếu thở ra, lẩm bẩm:

- Xem ra y quả thật là người tốt bụng, chỉ tiếc là người tốt bụng nghe nói sống không được lâu ...

oOo

- Nếu như trên đời này chỉ có bảy người xông qua được ba mươi đạo cơ quan mai phục này thật, thì đó là người nào trong bảy người ?

- Trong đó ít nhất có một người tuyệt đối không có nghi vấn gì cả, bất kể tính theo kiểu nào, y cũng là một trong bảy người.

- Người này là ai ?

- Bạch Ngọc Kinh !

- o O o -